

Wat die Groot Stryd alles behels

SABBATMIDDAG

Skrifverwysings vir hierdie week se studie:

Daniël 10:1-14, Openbaring 13:1-8, Job 1:1-12 en hfst. 2:1-7, Johannes 12:31 en hfst. 14:30, asook Markus 6:5 en hfst. 9:29.

Geheueteks: “wie aanhou sonde doen, behoort aan die duiwel, want die duiwel hou van die begin af aan met sondig. En die Seun van God het juis gekom om die werk van die duiwel tot niet te maak” (1 Johannes 3:8, NAB).

Elia op Karmelberg is ’n besonder kragtige verhaal. Dit openbaar waarom die kosmiese konflik in werklikheid gaan en is opgeteken in 1 Konings 18:19-40. Dit is daar wat God die sogenaamde “gode van die volke” aan die kaak gestel het. Tog toon dit nie net dat daardie “gode” pure versinsels was nie, dinge wat die destydse Paganiste uitgedink het nie. Nee, dit neem ons ook agter die skerms. Israel se buurnasies het nie besef wat agter hul afgode en die aanbidding daarvan skuil nie.

“Hulle het offers gebring aan demone wat nie gode was nie, gode wat hulle nie geken het nie, gode wat onlangs aangekom het, gode wat hulle voorouers nooit gedien het nie” (*Deut. 32:17, NLV*). [In dié verband] voeg Paulus by: “wat hulle offer, offer hulle aan demone, nie aan God nie — en ek wil nie hê dat julle aan demone deel moet hê nie” (*1 Kor. 10:20, AFR20*).

Vermom agter die nasies se vals “gode” was demone. Dit beteken dus dat alle Bybelverse wat met afgodery en vreemde gode te make het, inderwaarheid tekste is wat met die groot stryd te make het.

Bekou teen hierdie agtergrond verstaan ’n mens die kosmiese konflik beter. Hierdie waarheid [oor demone vermom as gode] het gewigtige implikasies vir ’n beter begrip van die groot stryd en sy aard, en hoe dit lig op die kwessie oor boosheid werp.

**Bestudeer hierdie week se les ter voorbereiding van Sabbat, 8 Maart.*

'n Engel word teëgestaan

Soos ons pas gesien het, was die nasies se sogenaamde “gode” in werklikheid vermomde demone. Op ander plekke in die Skrif het ons bewyse dat bose magte in die lug inderdaad soms agter aardse regeerders skuil. Selfs die engele wat God uitstuur, kan deur vyandelike magte teëgestaan word.

Lees Daniël 10:1-14 (OAB, NAB & AFR20). Skenk veral aandag aan verse 12 en 13. Watter relevante inligting m.b.t. die groot stryd leer ons uit hierdie verse? Let op die feit dat die engel wat God uitgestuur het 21 dae lank “teengestaan” is?

Hoe kan dit wees dat 'n engel van die Here drie weke lank “teengestaan” word? As 'n almagtige God was Hy immers by magte om dadelik op Daniël te reageer — as Hy natuurlik dit so verkies het. Die Here kon bloot sy mag uitgeoefen het sodat 'n engel oombliklik aan Daniël verskyn het. Tog is die engel wat God gestuur het 'n hele drie weke lank deur die “die vors van die koninkryk van Persië... teengestaan” (AFR20). Wat op dees aarde gaan hier aan?

“Drie weke lank het Gabriël met die donker magte gestoei in 'n poging om die [bose] houvas op Kores die Grote se denke te verbreek... Alles wat die Here ter wille van sy volk kon doen, het Hy gedoen. Die oorwinning is uiteindelik behaal: al die vyand se magte is vir die res van Kores die Grote se bewind, asook dié van sy seun Kambuses II, aan bande gelê” (Ellen G. White, *Prophets and Kings*, bl. 572).

Die feit dat so 'n worsteling gebeur het, beteken dat God nie al sy mag uitgeoefen het nie. Hier is [duidelik] bepaal dat die vyand nie op 'n arbitrêre wyse van sy mag ontnem moes word nie, maar die geleentheid gegun moes word om vrylik op te tree en sy mag uit te oefen. In dié stryd tussen God en Satan was daar duidelik reëls waarby albei partye moes hou (hoewel die besonderhede nie aan ons bekend is nie). So daar is perke in hierdie kosmiese stryd waarby selfs die engele van God moet hou, grense wat nie oorskry mag word nie. Vir die res van die kwartaal sal ons [meer poëties] na hierdie oorlogreëls as “die grense van die groot stryd” of “die reëls van die stryd” verwys.

In 'n seker sin is die stel van sulke perke te verstane, inaggenome die beginsel wat ons reeds aangeroer het; naamlik dat die liefde God se enigste beweegrede is; asook dat liefde, en nie dwang nie, die grondslag van sy regering is. Die feit dat God slegs beginsels wat op liefde geskoei is as wapens en werktuie kies, kan 'n mens help om die groot stryd beter te verstaan.

Hoe voel dit om jouself in te perk deur by liefde eerder as dwang te hou? Watter lesse oor die grense van mag het jy al uit sulke ervarings geleer?

Die draak in Openbaring

Die oorkoepelende besef dat bomenslike magte in 'n groot stryd gewikkel is, word netjies in die boek Openbaring vasgevang. Hierin word die duiwel as “die groot draak” uitgebeeld, wat God teëstaan en “die hele wêreld verlei” (*hfst. 12:9, OAB*).

Lees Openbaring 13:1-8. Wat bring dit aan die lig oor hoe ver die draak se jurisdiksie (oftewel ampsgebied) strek?

Die draak (d.w.s. Satan) is nie net gewikkel in 'n stryd teen God (*Op. 12:7-9*) en dié wat Hom dien nie (*bv. Op. 12:1-6*). Nee, hy skuil ook agter al die aardse koninkryke wat God se kinders deur die eeue heen vervolgt het, as die onsigbare regeerder wat die toutjies trek.

Kyk net wat doen die draak. Hy “het sy krag en sy troon en groot mag” aan die dier wat uit die see opkom het, “oorgedra” (*hfst. 13:2, AFR20; vgl. hfst. 13:5, asook 17:13 en 14*). Hierdie dier wat uit die see opgekom het, “is 'n mond gegee om grootpraterige en godslasterlike dinge mee kwyt te raak. Aan hom is volmag gegee om dit twee-en-veertig maande lank te doen” (*hfst. 13:5, AFR20*).

So Satan (oftewel die draak) gee mag en gesag aan 'n dier ('n aardse moondheid wat beide godsdienstig en polities van aard is). Hierdie mag oefen die dier uit om die aanbidding wat God alleen toekom vir homself toe te eien. Die dier belaster die Naam van God. Boonop voer hy oorlog teen God se kinders (die heiliges) en oorwin hulle selfs, wel ten minste 'n tyd lank. Hierdie wêreldwye mag en magsgebied ontvang hy by die draak, by die groot troonrower van hierdie wêreld.

Tog is daar ook klinkklare perke op Satan en sy magte, insluitende tydsbeperkings. “Daarom, juig hemel en diegene wat in die hemel woon! Wee julle, aarde en see, want die Duiwel het met groot woede na julle neergedaal, omdat hy weet dat hy min tyd oor het” (*Op. 12:12, AFR20*).

Ja, Satan “weet dat hy min tyd oor het” (*vers 12, AFR20*). Neem ook in ag dat die gebeure wat in Openbaring beskryf word 'n profetiese tydslyn volg, wat die bewind van hierdie bese magte tot bepaalde tydvakke beperk (*lees hfst. 12:14 en 13:5*).

Dit is inderdaad die Here wat uiteindelik triomfeer. “En God sal al die trane van hulle oë afvee, en daar sal geen dood meer wees nie; ook droefheid en geweën en moeite sal daar nie meer wees nie, want die eerste dinge het verbygegaan” (*hfst. 21:4, OAB*).

Hoe onmoontlik dit ook al vir ons lyk, sal die goed wel eendag 'n ewige oorwinning oor die kwaad behaal. Waarom is dit so belangrik dat ons nooit hierdie wonderlike belofte uit die oog moet verloor nie?

Job se geval

Job bied die leser fassinerende insigte in die groot stryd as 'n werklikheid.

Lees Job 1:1-12 en hfst. 2:1-7. Watter beginsels van die groot stryd word hier aan die lig gebring?

Vele noemenswaardige feite kan uit hierdie verse gehaal word. Ten eerste praat dit van 'n hemelse raadsitting. Duidelik is dit nie net 'n gewone tweegesprek tussen God en Satan nie, want ander hemelwesens verskyn by daardie geleentheid voor die Here.

Ten tweede is daar 'n bestaande meningsverskil, siende dat God vir Satan vra of hy kennis van Job geneem het. Hoekom moes hy dan kennis van hom neem? Hierdie vraag maak net sin as dit deel van 'n groter, voortslepende meningsverskil is.

Ten derde, dat hoewel die Here sê dat Job onberispelik, opreg en Godvresend is, kom Satan met die bewering dat Job net Godvresend is omdat hy sy beskerming geniet. Hierdie kom basies op 'n beswadding van Job en ook God se karakter neer (vgl. *Op. 12:10, Sag. 3*).

Ten vierde voer Satan aan dat God se beskerming van Job (die spreekwoordelike vlieg in die salf) onregverdig is en dit onmoontlik vir hom maak om sy aantygings te bewys. Duidelik was daar bestaande beperkings op Satan (die grense wat vir die groot stryd gestel is), en dat Satan klaarblyklik Job leed probeer aandoen het.

Die Here reageer op die beskuldiging wat Satan voor die hemelse raad maak en stem in dat Job, binne perke, getoets kan word. Eers ontvang Satan mag oor “alles wat aan hom behoort.” Job self is egter verbode terrein (*Job 1:12, AFR20*). Later, ná bewerings dat Job net in sy eie welstand belang stel, laat die Here toe dat Satan vir Job met 'n siekte tref, hoewel Hy nie sy lewe mag neem nie (*Job 2:3-6*).

Die duiwel bring etlike rampe oor Job se huishouding en tog gaan hy telkens voort om die Here te loof (*hfst. 1:20-22, asook hfst. 2:9 en 10*). So bewys die Godsmen Satan se aantygings verkeerd.

Hieruit is daar baie te leer, byvoorbeeld dat die groot stryd reëls het: hoe daar baklei en nie baklei mag word nie. In die hemelse hof is daar grense waarbinne aantygings teen God gehanteer word; sonder dat God die gewyde beginsels wat aan die kern van die liefde lê, oortree; daardie beginsels wat die grondslag van sy bewind vorm, naamlik hoe Hy oor die heelal en die intelligente wesens daarin regeer.

Hierdie hemelse tonele in Job bied die leser fassinerende insigte in die groot stryd, dat dit 'n werklikheid is en ook hoe dit op aarde afspeel.

Die (tydelike) heerser van dié wêreld

In voorafgaande lesse het ons gesien dat Satan en sy menigte, binne die raamwerk van die groot stryd, 'n tyd lank noemenswaardige jurisdiksie in hierdie wêreld gegun word; 'n vergunning wat weliswaar aan 'n stel ooreengekome “oorlogreëls” (as 'n mens dit so kan stel) onderhewig is.

Hierdie “reëls van die stryd” beperk nie net wat die vyand — d.w.s. wat die duiwel en sy magte — mag doen nie. Dit stel ook perke aan God, wat Hý mag doen en nie mag doen nie, om die boosheid te elimineer of die impak daarvan te verminder, inaggenome dat boosheid op aarde tydelik binne die jurisdiksie van die vyand val. Neem in ag dat God nooit sy beloftes verbreek nie, dat Hy hou by die reëls van die stryd waartoe Hy Hom verbind het, wat derhalwe 'n mate van beperkte en tydelike heerskappy aan die duiwel gee. So die Here het [sedert die rebellie] sy moreel-korrekte handelwyse ingeperk, maar sonder om sy geweldige almag aan bande te lê.

Lees Johannes 12:31, hfst. 14:30 en 16:11, asook 2 Korintiërs 4:4 en Lukas 4:6.
Wat sê hierdie verse oor die vyand se heerskappy op aarde?

Volgens die Nuwe Testament is daar botsende koninkryke, dié van lig en dié van duisternis, met laasgenoemde wat sy oorsprong by Satan en sy rebellie het. Deel van Christus se sending was om die koninkryk van Satan te oorwin: “En die Seun van God het juis gekom om die werk van die duiwel tot niet te maak” (1 Joh. 3:8, NAB).

Desnieteenstaande is daar “reëls” wat perke aan God se optrede stel, terwyl Hy nietemin by die grondbeginsels van sy regering hou. Op die keper beskou, behels hierdie perke die volgende: (1) die skenk van vrye wil aan geskepe wesens en (2) die ooreengekome reëls van die stryd wat tot dusver nog nie aan ons bekend gemaak is nie. Om Goddelike optrede aan sulke beperkings en belemmerings onderhewig te stel, het noemenswaardige implikasies vir God se morele vermoë om boosheid op aarde te verminder en/of dit onmiddellik uit te wys. Ons sien dus dat boosheid en lyding voortduur, wat inderdaad veroorsaak dat talle óf God se bestaan óf sy goedheid bevraagteken. Sodra 'n mens egter die onderbou van die groot stryd verstaan, asook die perke vir die hantering van boosheid waaraan God Hom onderhewig gestel het, maak die toestand waarin die wêreld tans verkeer — wel, ten minste, totdat God uiteindelik oor die bese triomfeer — tot 'n mate meer sin.

Jesus verwys na Satan as die “heerser” van dié wêreld. Hoe help dit 'n mens, om tot 'n mate toe, die heersende boosheid in ons wêreld te verstaan? Die wete dat Satan se bewind net tydelik is, is gewis 'n reuse troos!

Perke en Reëls

Die groot stryd is hoofsaaklik 'n dispuut oor God se karakter en het gebeur omdat die duiwel God se goedheid, geregtigheid en regering met vals aantygings beswadder het. Dit is basies 'n hofspraak wat oor kosmiese kontraktereg gaan.

So 'n geskil kan nie met brute krag besleg word nie. Nee, dit vereis 'n demonstrasie [van die onderskeie partye se optrede].

Wanneer ernstige aanklagtes teen iemand in 'n magsposisie gebring word, is die beste (en dalk die enigste) manier om dit verkeerd te bewys, om 'n vrye, regverdigte en openbare ondersoek te loods. In so 'n situasie, waar 'n ganse regering se reputasie in gedrang gebring word (veral een wat op liefde geskoei is), kan 'n mens nie sulke aantygings bloot ignoreer nie.

Hoe help hierdie insigte 'n mens om die groot stryd te verstaan en wat dit met die kwessie oor boosheid te make het? Sal God ooit 'n belofte wat Hy gemaak het, breek? Beslis nie. Soverre God instem om by die reëls van die groot stryd te hou, stel dit (moreel-gesproke) perke aan sy optrede. Party van die ewels op aarde val dus moontlik in die tydelike domein van Satan se koninkryk.

Lees Markus 6:5 en hfst. 9:29. Dalk hou selfs Goddelike handeling op 'n integrale wyse met faktore soos geloof en gebed verband. Hoe toon hierdie teksverse dit?

In beide verhale bespeur 'n mens dat sekere reëls in die stryd tussen goed en kwaad gevolg behoort te word, wat op 'n dinamiese wyse betrekking op dinge soos geloof en gebed het. Elders in die Bybel is vele bewyse dat gebed 'n verskil in die wêreld maak. Dit skep openinge vir Goddelike optrede wat moreel-gesproke nie andersins beskikbaar sou wees nie. Dit sou egter 'n denkfout wees om geloof en gebed as die enigste suksesfaktore te beskou. Daar is waarskynlik ook vele ander faktore waarvan ons nie eers bewus is nie.

Dit skakel netjies in by vorige insigte aangaande die reëls van die groot stryd. Soverre God Hom in die voer van hierdie stryd tot 'n bepaalde stel reëls verbind het, stel dit moreel-gesproke perke aan sy handelwyse; met die gevolg dat party van die ewels op aarde dus moontlik in die tydelike domein van Satan se koninkryk val.

Lees Romeine 8:18, asook Openbaring 21:3 en 4. Hoewel daar baie dinge is wat ons nou nie verstaan nie, kan ons wel op die Here vertrou. Hy weet wat die beste vir ons is, streef dit aktief na, en sal uiteindelik die bese tot 'n einde bring en 'n ewigheid van geluksaligheid inlui. Hoe gee die gelese teksverse ons daardie geloofsekerheid?

Vir verdere studie: Lees die volgende gedeelte uit Ellen G. White se geskrifte — “The Power of Satan” (bl. 341-347, *Testimonies for the Church*, deel 1).

“Die gevalle mens is Satan se wettige gevangene. Christus se aardse sending was om ons uit die mag van die groot teëstander te bevry. Die mens is geneig om Satan se voortstelte te volg. Teen so ’n gedugte vyand kan ons ons dus nie verweer nie — tensy Christus, die magtige Oorwinnaar, in ons woon, ons begeertes rig en ons die krag gee. Net die Here kan Satan se mag inperk. [Onthou net]: die duivel deurkruis die aarde, doen orals aan. Elke liewe oomblik is hy op sy pos. Nie ’n enkele geleentheid om iemand se lewe te verwoes, mag hy laat verbygaan nie! Hierdie besef moet tot die kinders van die Here deuring, sodat ons nie in sy strikke beland nie. Satan berei reeds sy groot bedrogspul voor; sodat die volk van God hom, te midde van sy laaste aanslag teen hulle, nie sal ontmasker nie. 2 Korintiërs 11 vers 14 sê: ‘Geen wonder nie! Satan self gee immers voor dat hy ’n engel van die lig is’ (NLV). Part misleide siele beywer hulle vir die standpunt dat God nie bestaan nie. Sodoende word hierdie mense deur Satan gevangene geneem en tot ’n groot mate as sy werktuie gebruik. Nietemin het ons wel mag oor Satan, mits ons natuurlik krag in Christus vind — en Satan weet dit beter as die gelowige. Wanneer ’n mens jou voor die magtige oorwinnaar verootmoedig en Hom om hulp vra, kan selfs die swakgelowigste dit regkry om Satan en sy oormag suksesvol af te weer, deur Christus geheel en al te vertrou. Satan is [natuurlik] te onderduims om mense reguit en openlik te versoek; want dan sal die rustende Christen meteens ontwaak, en hom [of haar] tot die sterk en magtige Verlosser wend. Nee, Satan sluip ongesiens binne, met die kinders van ongehoorsaamheid — dié wat voorgee om Godvresend te wees — as sy werktuie en vermomming” (Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, deel 1, bl. 341).

Vrae vir bespreking:

- ① Wat beteken dit om “Satan se wettige gevangene” te wees? Kan die duivel dus — [om dit nou platvloers te stel] — maak soos hy smaak met mense? Indien nie, hoekom nie? Hoe sluit dit by die kosmiese konflik se sogenaamde “reëls van die stryd” aan?
- ② Waarom sou die Here dan toelaat dat Satan enige jurisdiksie in die groot stryd het, selfs al is dit net tydelik? Wat sê dit vir ’n mens oor die wyse waarop die Here Satan se aantygings hanteer?
- ③ Hoe reageer jy op die siening onder ongelowiges (en selfs party Christene) dat Satan nie werklik bestaan nie, nie ’n wese is met wie ’n mens interaksie kan hê nie? Ons kan weliswaar nie [direk] bewys dat hy bestaan nie. Watter [indirekte] bewyse kan ’n mens nietemin daarvoor aanvoer, in ’n poging om hierdie erg-misleide persone tot beter insigte te bring?